

In Deo Ger Verwer

Gerardus Cornelis Nicolaas Lucretia Maria

Liefde

Ger hield van de natuur,
van lekker eten,
van schaken en schaakborden,
van grapjes maken

Nog meer hield Ger van de mensen om hem heen:
Van zijn kinderen,
zijn kleinkinderen,
zijn echtgenotes,
zijn klanten in de groentewinkel,
zijn leerlingen van het Zandvliet,
van de mensen in de Benedictus en Bernadette,
van zijn verzorg(st)ers op de Samenklank,
van de Broeders van Maastricht

Ger hield van het leven.

Wij houden van hem.

Ger werd geboren op 10 april 1947 in Den Haag. Op 16 september 2006 trad hij toe als geassocieerd lid van de Congregatie FIC. Ger overleed op 19 oktober 2019 in Den Haag. Hij is begraven in de grafkelder van de FIC in Den Haag op het kerkhof St. Petrus Banden.

*De steppe zal bloeien,
de steppe zal lachen en juichen.
Het water zal stromen,
het water zal tintelen stralen,
dorstigen komen en drinken.
De steppe zal drinken,
de steppe zal bloeien,
de steppe zal lachen en juichen.*

Huub Oosterhuis

Er is een tijd...

Annemiek Speetjens

Prediker is een oud geschrift, het werd een paar honderd jaar voor Jezus van Nazareth op aarde leefde, geschreven. En toch gaat deze oude tekst over alle mensen in alle tijden en ook over Ger:

Er waren lange tijden van hard werken
En uiteindelijk tijden van uitrusten.

Tijden van zorgen voor
En tijden van verzorgd worden

Er waren tijden van driftig worden
En veel meer tijden van mildheid

En waren tijden van verdienen
En tijden van verliezen

Er waren tijden van vaderschap, gezinnen en kinderen
En tijden van broederschap

Er waren tijden van vrolijkheid
En tijden van verdriet

Er waren tijden van kracht en gezondheid
En tijden van ziek worden en gevangen raken

Ger raakte gevangen in zijn eigen lichaam, eerst in lichamelijke ongemakken en later kwam daar de verwarring in het hoofd bij. Als je niet meer precies kunt uitdrukken wat je denkt, of geen baas meer bent van je eigen agenda, raak je gekluisterd. En de laatste week van ziek zijn, raakte Ger steeds meer gevangen in zijn lichaam.

Petrus Banden, de naam van deze begraafplaats, verwijst naar het gevangen zijn van Petrus in de ketenen; hij werd door een engel bevrijd en kon vluchten uit zijn gevangenschap. En deze week dacht ik: zo is Ger ook bevrijd uit de ketenen van zijn lichaam. Daardoor raken wij hem kwijt.

En dat willen wij natuurlijk niet; we willen hem bij ons houden en met hem praten en wandelen en koffiedrinken en rummikuppen... en nou is hij er niet meer. En wij staan met lege handen, met niets... niets dan lucht...

Ook al lijkt het alsof we niets hebben, alles is lucht: we hebben alles.

Ger heeft zijn leven lang aan ons uitgedeeld van zichzelf, van zijn mildheid, van zijn liefde, aandacht, zijn volhouden, van zijn humor, zijn wijsheid, van zijn bescheidenheid en van zijn kopigheid. En van zijn spiritualiteit, van zijn geloof.

Wij allemaal zoals we hier bij elkaar zijn, om Ger, met niets dan lucht in onze handen, wij hebben allemaal iets, allemaal iets anders, van hem gekregen.

En hij is er niet meer en toch is hij overal in alles...

Onkel Gerrit

Jacqueline Korver

Lieve Onkel Gerrit,

Ik sta hier namens mijn moeder, je vriendin Marty Korver; mijn zus Melanie en mijn vader zaliger John; je jeugdvriend van de Thomsonlaan.

Beste aanwezigen,

Ik wil jullie voor Michael en Dave meenemen in een deel van het gezinsleven van Ger tussen 1974 en 1988 waarin wij hem van heel dichtbij meemaakten.

Ger en mijn vader zijn opgegroeid op de Thomsonlaan hier in Den Haag, een populaire winkelstraat met vele kleine zelfstandigen in – zoals zij dat noemden – de middenstand. Ger als kind van de groenteboer en mijn vader als kind van de slager. Ze waren buurjongetjes. Ondanks een aardig leeftijdsverschil tussen de jongens vonden zij elkaar, ze spraken dezelfde taal - opgegroeid in een gezin waar er hard gewerkt wordt, de winkel was altijd open en je ouders waren altijd in de weer met de zaak. Zo leer je als kind al vroeg jezelf te vermaken. Hoe het verloop van de vriendschap is gegaan, heb ik niet zo op mijn netvlies maar ik weet dat ze beiden in ongeveer hetzelfde jaar een meisje troffen die nagenoeg dezelfde naam hadden, Marty en Matty. Ger had dit al aan zien komen bij mijn vader want op diezelfde Thomsonlaan werkte bij de juwelier een meisje met hakken die je al van ver hoorde aankomen, zo ervoeren Ger en John dat. John ging daarvoor en dat werd mijn moeder.

In elk geval konden de meisjes ook met elkaar overweg en zo groeide een vriendschap tussen hen vieren. Ik heb mij laten vertellen: veel samen op pad, zondagjes weg, avondjes feest en vooral veel lol in de auto met zijn vieren op weg ergens naar toe.

In deze periode overleed – veel te vroeg – Ger's vader, Frans, dacht ik onthouden te hebben, hij was 46 waarmee Ger hem ruim overleefd heeft waar hij altijd trots op was. Moeder Jopie bleef achter met de zaak. Ik geloof dat John, de broer van Ger, de zaak op de Thomsonlaan heeft over-

genomen en Ger de zaak in Rijswijk toen 'ging doen' op de Prinses Irenelaan. De jongens hadden dus al vroeg een eigen winkel.

We gingen naar huis met een tasje vers en lekkers en vaak stopte Marty of Ger nog stiekem een bakje fruit bovenop het tasje voor onderweg naar huis, een warm en lief gebaar voor ons als kinderen. De vriendschap tussen onze ouders was hecht, we gingen vaak 's zomers met elkaar op vakantie en zagen elkaar ook in de weekenden veel. Er was weinig tijd want er werd hard gewerkt in de middenstand en zo besloten onze ouders op enig moment gezamenlijk een caravan te kopen en deze te plaatsen in de Betuwe aan het riviertje de Linge in een boomgaard.

Zo konden we de weekenden toch lekker naar buiten en hadden we zo echt iets anders te doen in die weekenden. Het was een bijzondere constructie: twee gezinnen in één caravan. Daar werd over gesproken. Maar het was allemaal heel braaf: er waren drie slaapkamertjes met zes slaappleatsen en de eettafel kon naar beneden waardoor er opnieuw een tweepersoonsbed ontstond en zo hadden we acht bedden. Elk weekend wisselden de ouders van bed om het eerlijk te houden. Op donderdagavond hadden de moeders telefonisch contact over de boodschappen waarbij de verdeling helder was: Ger deed het fruit en de groentes en mijn vader het vleesspul, het restant aan melk, brood en chips werd eerlijk verdeeld en met een beetje geluk was daar van Marty – en daar komt ie Michael en Dave – de Tulband. De kers op de taart van het weekend.

Het was heerlijk om de weekenden zo samen vertrouwd door te brengen. Onkel Gerrit had in die tijd een Saab, een bruine en later een groene – of omgekeerd. Dat was luxe want daarvoor hadden ze een vrachtwagen, een grote grijze Hanomag, waar ze alleen voorin konden zitten dus deze Saab was de bom. De vaders voorin, de moeders op de achterbank met 1 kind tussenin en afwisselend op schoot het andere kind en dan de 2 grote kinderen, Michael en ik, achterin de bak. Dat mocht toen nog. Zo reden we elk weekend naar Tiel via knooppunt Deil, het was 111 km en duurde een uur en 5 minuten. Soms alleen voor een zondagje heen en weer als er op zaterdagavond iets anders te doen was. Het was altijd leuk met Ger in de auto, want

iedereen moest hem wakker houden, zowel op de heen- als de terugweg. Hij kon gemakkelijk in slaap vallen. Zo ook 's avonds in de caravan, als iedereen rozig bij het kachelletje zat, was onkel Gerrit de eerste die zijn oogjes dicht had. Altijd lief, altijd genietend van wat er geweest was.

Zo brachten wij jaren door als gezinnen samen en leerden we elkaar nog beter kennen. Graag noem ik ook nog de weekjes vakantie bij de moeder van Ger, oma Jopie die een prachtig huis had aan de Vliet waar wij als kinderen – zonder tuin thuis – onze lol op konden. In het leven van oma Jopie kwam later ook haar tweede man Ben die hoorde bij het plaatje van de familie. Met Ger's broer John hebben we ook altijd veel lol gehad. Goeie grappen maakte hij en stond opgewekt in het leven. Ik denk trouwens wel dat door de broer van Ger – ik ben opgegroeid met het normaal vinden van homoseksualiteit – een groot goed.

Onkel Gerrit is na mijn 20ste wat op de achtergrond geraakt in mijn leven. Hij en Marty gingen uit elkaar en Ger kreeg een ander leven. Ik heb dat niet zo meegekregen omdat ik ook het huis uit ging. Toch bleef ik hem altijd zien op feestjes en verjaardagen van mijn ouders. Hij hoort bij mijn leven en is een van de veilige pijlers uit mijn jeugd. Door zijn vriendschap met mijn vader en later de vriendschap tussen onze gezinnen weet ik hoe dierbaar vriendschap kan zijn en dat dit warmte geeft in het leven van opgroeiende kinderen. Het vertrouwen dat er altijd mensen zijn

op wie je kan terugvallen en waarbij je je veilig voelt, heb ik ervaren als een groot goed.

Lieve onkel Gerrit, wat fijn dat je de laatste jaren van je leven zo rustig en vredig hebt kunnen doorbrengen na een leven hard werken. Ik hoorde van je jongens dat je kort voor je overlijden een weekje vakantie had en hoe bizar, ze noemden daarin dat je juist in Harderwijk was geweest, de naam van je moeder en je zakelijke achternaam.

Je hebt je vader, moeder en broer ruimschoots overleefd dus daarmee ben je een overlever. Je kids gaan hiermee door zoals ook je drie mooie kleindochters Noemi, Lindsay en Dani, die het leven je gegeven heeft.

Nu hadden Michael, Dave en ik nog één vraag eigenlijk: waarom ben je nu perse op zaterdagochtend (waar Selma gelukkig bij was) zo heel vroeg heengegaan? Eigenlijk is er maar één antwoord dat we dan nu zelf maar bedacht hebben, je had geen zin om zo vroeg op de zaterdag weer naar de veiling te gaan om je groentewinkel weer vol te kunnen leggen... het was goed zo. Je laat het nu aan anderen.

Lieve onkel Gerrit, je bent je hele leven te pas en te onpas in slaap gevallen en nu is het voor altijd, slaap lekker!

(tekst iets ingekort - redactie)

2017, Den Haag: Ger met broeders, geassocieerden en een gast / with Brothers, associated members and a guest (Gerard Langelaan, Victor de Mos, Jos van Eijden, José Kleinpenning, Frans Wils, Ger Verwer, Rossi Minata, Bep van Eijden, Wim Brands)

Ger Verwer was born in The Hague in 1947 and lived a very ordinary life, married, had two sons, had grandchildren, divorced, married again. He was the kind of man who worked hard, loved jolliness and family life, made jokes, helped his neighbours and was generally kind to people. He joined the FIC as an associated member in 2006 and was very happy to be part of the The Hague community.

Ger struggled with his health more and more and became a virtual prisoner of his body, unable to move around much without assistance yet found peace in belonging with FIC.

Even on his death bed he managed to make his children smile with small jokes. He will be fondly remembered.